

VOS

SEN

JAC

HT

RACHEDA
KOOIJMAN

ROMAN

De Amsterdamse Nadia Smits is alleen door haar moeder opgevoed, haar Marokkaanse vader heeft ze nooit ontmoet. Als kind vertelde ze iedereen dat ze half-Spaans was. Liever liegen dan worden aangezien voor Marokkaan. Nadia is gaan geloven dat ze door die afwezige vader ook daadwerkelijk half is, maar dat nare gevoel weet ze goed te verstoppen achter haar vrije, losbandige levensstijl. Onder aansporing van Reyn, met wie ze een huis en vaak ook het bed deelt, begint ze aan een zoektocht naar haar verleden. Als ze haar vader vindt en vervolgens met Reyn naar Marokko vertrekt, komt Nadia's leven op z'n kop te staan.

**'Brutaal, sexy en spraakmakend.
Een *coming of age* over een
ontworteld meisje op zoek
naar haar roots.'**
– JANNEKE JONKMAN

'Gedurfd en kwetsbaar.'
– KLUUN

WWW.UITGEVERIJORLANDO.NL

9 789083 146850

‘Racheda Kooijman zet
die zaken op scherp die we
voor lief hebben genomen,
want als het er aan
de buitenkant goed uitziet,
dan zal het toch wel goed zijn?
Een prachtig boek met een
urgente zoektocht die
de wonden van onze tijd
pijnlijk blootlegt.’
– SARAH DOMOGALA

Racheda Kooijman (1975) volgde de HBO-opleiding Tekstschrijven en werkte jarenlang als journalist, copywriter en bladenmaker. *Vossenjacht* is haar debuutroman.

RACHEDA KOOIJMAN

Vossenjacht

uitgeverij
ORLANDO

© 2021 Racheda Kooijman
© 2021 Uitgeverij Orlando bv, Amsterdam
Omslagontwerp Nanja Toebak
© Foto auteur Frank Ruiten
Zetwerk Pre Press Media Groep
ISBN 978 90 831468 5 0
NUR 301

www.uitgeverijorlando.nl

I

Er liggen twee wolven en een vos op mij. De vos is er eentje uit een kinderboek. Een klassieker: oranjebruin met een staart voorzien van een wit uiteinde. Sommige mensen, met name bontliefhebbers, vinden een zilvervos mooier. Ik niet. Een zilvervos lijkt te veel op een mislukte hond. De wolven zijn lichtbruin met lange, grove haren. Niet heel aaibaar. Alleen van een afstand zien ze er zacht uit. Uit de geur maak ik op dat ze alle drie al een tijd dood zijn.

Ik lig op een behandelbank onder hun huiden en word betast door een healer, heks, sjamaan, spiritueel begeleider. Iedereen heeft er een eigen naam voor en geeft er een eigen betekenis aan. Ik heb nog geen idee wat het voor mij gaat betekenen en wat ik ermee moet.

Ze heet Ariane, haar rechterhand heeft ze lichtjes op mijn buik gelegd, tussen mijn navel en mijn schaambeentjes. Alleen mijn kleren scheiden onze huid. Makkelijke kleren was het verzoek, dus heb ik mijn yogalegging met sterrenprint en een dunne trui aangetrokken. De trui is lichtblauw en op mijn borst staat in pailletten het woord *trashy* in bijna dezelfde kleurvolgorde als de regenboog. Violet ontbreekt. Daar heeft een klein kindje in een arm land vast veel uren handarbeid ingestoken.

Nu al blijkt de trui te warm. De wolven bedekken namelijk mijn borst en de gestroopte huid van hun poten omsluit mijn hoofd als een krans van vacht van voormalig vlees, pees, spier,

aders en bot. De vos ligt op mijn benen, met zijn snuit naar mijn voeten gericht. Daar had de vos eigen ideeën over, aldus Ariane: ‘Hij wil niet met zijn kop naar je toe liggen.’

‘Waarom niet?’ vraag ik. Het ongewone wordt snel gewoon, dus worden ook de vragen alledaagser.

‘Hij kan je zuiverheid niet aan. Jouw licht is te confronterend.’ Ik weet een lach te onderdrukken.

De huiden ruiken muf, naar oud dood dier, en naar shag. Arianes gerochel is de belichaming van de shaglucht. De muffheid die ik verder ruik is een logisch gevolg van de dood. Daar waar het leven uit is gevild, treedt als vanzelf de muffheid op. Het is de stank die er altijd al in heeft gezeten, maar eerder werd gemaskeerd door het stromende bloed. Deze huiden worden waarschijnlijk bij elke sessie op mensen gelegd. Ook dat ga je na verloop van tijd ruiken. Menselijke vettigheid wordt vanzelf ranzigheid en maakt langzaam elk oppervlak glad en glimmend. Als je het maar vies genoeg laat worden, gaan dingen vanzelf glanzen. Zoals mijn kussensloop als ik het twee weken lang niet verschoon. Of mijn haar na het een week niet te wassen.

We passen nauwelijks in haar overvolle, donkere kamer. Het verduisterende, zwarte rolgordijntje is naar beneden, maar door de overdadigheid van de inrichting en de beperkte afmeting van het raam is het hier ongetwijfeld altijd schemerig. De muren zijn behangen met wandkleden, grote en kleine verentooien, allerhande houten fluiten en steigerhouten lijstjes met afbeeldingen van wolven, indianen en bossen. Daartussen witte fineerplankjes met ontelbaar veel kleine olieflesjes, vier verschillende brandertjes, op het etiket van een grote pot staat ‘drakenbloed’. Niemand heeft de moeite genomen de zaagzijden van de plankjes te voorzien van een strookje fineer.

Naast de behandeltafel en een krukje staat de vloer vol met trommels; ze heeft er wel zes in verschillende maten. Dan ook

nog wij tweeën. Er kan geen mens meer bij. Zelf zei ze toen ze me binnenliet in haar huis: 'Welkom in mijn vierkastenappartement.' In de snelheid zag ik tijdens het langslopen dat in de rest van de kamers en de keuken ook niet bepaald aan een minimalistische inrichting wordt gedaan. Ik durfde nergens lang naar te kijken, uit angst dat Ariane in mijn ogen mijn oordeel zou lezen. Dat mag niet, het is mijn oordeel, dus het moet mijn last zijn.

Uit alle poriën van de ruimte komt een krachtige wierooklucht gekropen. Zoals het huis van een verstokte roker na verloop van tijd geel uitslaat en de rooklucht zich niet meer laat wegluchten of -schilderen, zo is deze kamer doordrenkt van de wierook. Ik bespeur een mengeling van sandelhout, salie, musk en kaneel. Ik heb het reukvermogen van een dier, daarom kan ik zo goed koken.

Ariane kijkt me indringend en nieuwsgierig aan. 'Ik zie jou en jouw licht. Je bent hier niet zomaar. Je staat klaar voor iets groots. De tijd om tekens van boven te ontvangen is aangebrosken,' zegt ze serieus en op zachte toon. Ze lacht naar me. Bemoeedigend of troostend, dat laat zich lastig interpreteren. 'Je bent een godin, maar er zit nog een laatste blokkade. Die moet eerst weg.'

Haar rookstem met een ras-Amsterdamse tongval detoneert. Haar stem hoort bij een kroegbazin of een hoerenmadam. Heler word je niet op basis van je stemgeluid, dat word je klaarblijkelijk vanzelf, ook zonder zalvende stem.

'Haal maar weg, ik ben veilig bij jou,' weet ik uit te brengen. Ik geloof mijn eigen woorden niet en toch komen ze als vanzelf van ergens diep vanbinnen.

'Doe je ogen maar dicht,' fluistert ze me toe als een moeder die haar kind na een nachtmerrie tot slapen dwingt. Die moeder wil zelf zo snel mogelijk weer terug naar haar eigen bed. Ariane dwingt me door me te strelen met haar woorden. Ik

kan alleen maar luisteren. ‘We gaan eerst contact leggen met je voorouders. Eens kijken wie het zijn en hoe snel ze zich laten zien.’

Daar ben ik ook benieuwd naar. Ik doe dan wel aan yoga, maar verder dan het aansteken van een kaars en met mijn dronken harses diepzinnige gesprekken voeren over dat er meer moet zijn dan alleen dit aardse tranendal gaat mijn spiritualiteit niet. Ik heb me Ariane laten aanpraten door een collega die weleens een vriendin zou kunnen worden. Een van de weinigen. Ik betrap mezelf erop dat ik haar – soms zelfs in nuchtere toestand – vertel over mijn twijfels. Of ik niet toch naar de kunstacademie moet gaan. Ook al heb ik mijn vorige studie en de opleiding tot yogadocent niet afgemaakt en zadel ik mezelf op met een enorme studieschuld. Over dat ik me mislukt voel. Vijfentwintig jaar en ik doe maar wat, terwijl iedereen om me heen echte banen begint te nemen en ik werk heb dat doet denken aan bijbaantjes, met mijn kroegbaan en cateringklussen.

Ik ben al acht jaar de deur uit, maar heb nog nooit een legale, eigen verblijfplaats gehad. Ook nu woon ik weer los-vast. Dit keer met een huisgenoot, Reyn. Ik heb geen relatie, maar heb seks met wie voorhanden is en met Reyn als er verder niemand voorhanden is. Hij is mijn *dick on demand*. Uit relaties stap ik voordat het serieus wordt. Mijn langste tot nu was ruim een jaar. Dat ik het zo lang heb volgehouden had ook te maken met het gegeven dat hij een huis had en ik niet. Ik laat op het emotionele vlak nooit het achterste van mijn tong zien, maar ik moet wel vaak om onverklaarbare redenen huilen. Eigenlijk steeds vaker. En ik voel me steeds leger worden. Alsof alles wat er aan energie in me zou moeten zitten uit me loopt. Heel langzaam, als een fietsband waar een microscopisch klein gaatje in zit waar de lucht ongemerkt uit ontsnapt.

Het advies van mijn collega durf ik wel op te volgen. Om-

dat zij mij op haar beurt vertelt over de stiefvader die zijn handen niet thuis kon houden en de moeder die nog altijd beweert er niets van te hebben geweten. Ook zij loopt rond met verborgen vernielingssporen en heeft een gatenkaasleven dat in niets lijkt op een echt leven zoals ik me dat als kind had voorgesteld op deze leeftijd. Dus als zij me adviseert om eens wat alternatiefs en verder onschuldigs te proberen, lig ik nog diezelfde week onder een stelletje dode dieren.

Dat ik bij Ariane mijn voorouders ga aanroepen, had ze er niet bij gezegd. Alleen maar: 'Jij moet Ariane bellen en eens kijken of zij je verder kan helpen. Nog even het een en ander loslaten en je hart durven volgen. Ik kan het wel voor je bedenken, maar dat moet je echt zelf ontdekken.'

'Maar ik heb hulp nodig,' protesteerde ik nog, 'ik weet het juist niet.'

'Schatje, je weet het wel,' zei ze, 'alleen heb je nog niet gevonden waar het antwoord verborgen ligt en daarom moet je naar Ariane.'

Arianes hand op mijn onderbuik voelt lekker. De hand blijft onbewogen liggen, wat logisch is aangezien we elkaar net vijftien minuten kennen, maar in de vertrouwde, vies-lekkere sfeer hier, zoals ik die ook tegenkom in de huizen van de meeste alleenwonende mannen, was het ook heel natuurlijk geweest als ze haar hand naar beneden had laten glijden en 'm daar had neergelegd en dan precies de toppen van de twee langste vingers wat verder had laten rusten. Precies daar waar ze die vingers ook in mij had kunnen laten glijden als er geen stof tussen zou hebben gezeten. Met lichte druk, maar in alle rust. Bijna bewegingsloos. En dat ze zich vervolgens voorover zou hebben gebogen en haar lippen heel zacht op de mijne zou hebben gedrukt. Zo makkelijk is de ontspanning hier in alle delen van mijn lijf te voelen.

Deze korte afleiding had ik niet zien aankomen. Meestal is

dit het gevolg van de aanrakingen van nimfachtige of ordinaire kapsters, masseuses, schoonheidsspecialistes. Ariane is een stevige zestiger met lang, onnatuurlijk zwart haar waar niet alleen bij de uiteinden, maar al bij de wortels het leven aan lijkt onttrokken. Op haar enorme borstpartij hangt een ketting die heel goed als dromenvanger in een antroposofische B&B had kunnen hangen. Haar wollen poncho verhult haar taille en de praktische, olijfkleurige flodderbroek is vooral dat: praktisch. Geen toonbeeld van geilheid.

‘Daar zijn ze...’ laat Ariane me opgetogen weten. Ik voel me betrappt. Zij was met andere dingen bezig. ‘Wat snel. Ze zijn heel dichtbij en voelen zich heel welkom. En noodzakelijk. Je hebt ze nodig. Laat ze maar om je heen staan, doen waarvoor ze zijn.’

Het is vast niet de bedoeling dat ik mijn ogen opendoe en ik durf het ook niet. Straks zie ik echt een clubje oude mensen staan. Ik voel ze omdat ik ze wil voelen, omdat het een rustgevend idee is dat mijn voorvaderen over mij waken. En dan ga ik erin mee. Ik weet ook precies hoe: deze truc ken ik. Krui omhoog zodat de nek vrijkomt. Ik haal daarmee de knik die anders in de nek zit weg. Schouderbladen naar beneden, weg van de oren en naar elkaar toe. Hierdoor ontstaat er ademruimte in mijn borstkas en druipt de spanning in mijn schouders direct mijn lijf uit. En zo verder naar beneden, het hele lijf langs om overal de spanning vanaf te halen en de energie te laten stromen. Vervolgens diep ademen en focussen op mijn derde oog. Makkie. In diepe ontspanning voelt het daadwerkelijk alsof ik loskom van de ondergrond. Ik kan het hier, ik kan het thuis, ik kan het op de yogaschool. Nog iets waar ik naast koken, tekenen en schilderen goed in ben.

Ariane haalt haar hand weg, maar ik blijf de afdruk voelen. Ik meen te merken dat ze naast me gaat zitten en een trommel pakt. Ze begint erop te slaan. Haar ritme begint mijn energie

op te stuwen. Ik voel haar in mij pulseren, alsof ze een weg aan het zoeken is in mijn labyrint van aderen. Ze wil overal heen, naar alle uithoeken. Me alles laten vergeten, loskomen van het aardse, opgaan en meepulseren met de grote, oppermachtige energie van de aarde. En ik pulseer mee. Ik ben niemand, ik ben alles. Mijn lijf, een grote brij van botten, vlees, zenuwen, spier, haar, bloed, huid. Hard, zacht; alles is één. En ik ben alles daarbuiten. Ik stijg op, ik zweef, ik ben de lucht, het licht.

Er beginnen zich beelden te vormen op mijn netvlies. Ik zie mezelf, en weet dat ik droom, maar ik ben niet in staat om het te stoppen. Ik speel mee en ben tegelijkertijd acteur en toeschouwer in een film. De chronologie van wat ik zie klopt, maar het sluit niet op elkaar aan. Het zijn flarden. Ik ga niet van de ene scène naar de andere, maar ben in de ene scène en daarna plotsklaps in een volgende.

Ik sta met huisgenoot Reyn op een strand. Het afgelegen strandje in Asturië waar mijn moeder en ik vroeger altijd op vakantie gingen. Wat doet hij daar? We lopen het water in. Hij wil dat ik mij onderdompel in de zee, ik niet. Hij zegt: 'Ga maar, het is goed.' Dan vertrouw ik hem en laat me in het water zakken. De trommel van Ariane domineert weer mijn ritme. Dit keer valt het samen met het tempo van de golfbewegingen van het water. Ik dein in dat ritme, ik ben de oceaan geworden.

Nieuwe scène: ik lig en ver boven mij zie ik ruisende boomtoppen. Ik hoor ze ook. Het mooiste geluid dat er bestaat. Het ritme van het ruisen is het ritme van de trommel. Mensen buigen zich over mij heen. Familie, vrienden, Reyn. Ben ik dood? Nee, want iedereen lacht en kijkt gelukkig naar mij. Ik voel de voldoening door mijn lijf golven. Ik richt me langzaam op. Niet dat ik ga zitten, maar ik word opgetild met heel mijn lichaam. Alsof ik een plank ben die aan de kopse kant wordt opgetild. Ik huil van geluk en begrijp nu waar ik op lig, op hout; ik lig in een houten kist. Een open kist, die rechtop

komt te staan zodat ik eruit kan stappen en kan weglopen. Iedereen lacht, juicht en huilt nog harder, de gelukstranen vloeien rijkelijk. Ze beginnen me aan te raken, ze omhelzen me, en als een amorfe mensenmassa lopen we in de richting van het kasteel dat in de verte ligt. We komen bij een altaar in de kas-teeltuin, ik draag een witte jurk. Een trouwjurk? Reyn loopt vlak achter me. Met wie ga ik trouwen? Of gaan ze me offeren op dat altaar?

Het volgende moment lig ik op het altaar op een stenen tafel. De trouwjurk hangt in flarden om mijn lijf. Reyn draagt een wit zijden gewaad. Zijn haar is veel langer en hij heeft een baard. Hij lijkt Jezus wel. Reyn offert mij op het altaar door me op de tafel te penetreren. Iedereen ziet dit als een ultieme uiting van liefde. Ook ik. Of het ook zo is, doet er niet toe. In deze wereld zijn de regels anders. Om ons heen staan al mijn familieleden en vrienden, ze moedigen Reyn aan.

Een volgende scène: ik ben in een grote, open ruimte. Omringd door hoge ramen met ontelbaar veel roeden. Het licht valt aan alle kanten binnen. Alsof de zon uit alle windrichtingen schijnt. Overal staan ezels met daarop onbeschilderde doeken. Ik moet ze beschilderen. Ze staan voor me in de rij. Als ik niet begin, verdwijnen ze. Bijna ongemerkt, als mist zijn ze ineens opgelost.

Ariane houdt op met trommelen. 'Blijf maar even rustig liggen, ik kom zo weer bij je.'

Ik wil zeggen dat het goed is, maar mijn wangen, mijn tong, mijn lippen zijn zo ontspannen dat woorden vormen niet gaat. Mijn mond is een grote, trage vleesbrij. Praten hoeft niet, Ariane is de kamer al uit.

De stromende energie in mij komt langzaam tot rust, begint zelfs te vervagen. De onderdelen van mijn lichaam worden weer op zichzelf staande elementen, er is weer onderscheid: ik ben niet langer amorf. Mijn verbinding met het grote alles

verdwijnt. Zo moet een baby zich voelen na de queeste door het geboortekanaal, na het doorknippen van de navelstreng. Nog geen paar uur geleden was het kind onlosmakelijk verbonden met het lichaam van de moeder. Nu is het los, vrij, maar het voelt nog niet als vrij. Het voelt als losgerukt. De omgeving verandert niet, de wereld is nog hetzelfde, maar je rol in die wereld is ineens anders.

Ik ben terug op aarde, terug in de kamer, onder de huiden. De muffe lucht dringt zich weer op. Ik wil nog niet terug, dus ik houd mijn ogen dicht, maar de ontspanning laat zich niet vasthouden. Ze laat mij gaan, dus laat ik haar gaan.

Door de muur hoor ik Arianes blafhoest. Ze zit vast een sjekkie te roken na gedane arbeid; mensen helpen ontspannen.

‘Daar ben je weer,’ zegt Ariane terwijl ze binnenkomt en de deur zachtjes achter zich sluit. ‘Je was behoorlijk ver weg.’

‘Het ging maar door,’ weet ik moeizaam uit te brengen. Mijn mond is nog te week.

‘Je hebt me een hoop laten zien. Een godin met een verhaal. Die tref ik niet vaak,’ zegt ze alsof ze echt onder de indruk is. ‘Er zit nog zoveel meer, maar dit is een mooi begin.’ Ze lacht me liefdevol toe. Zo heeft mijn moeder lang niet meer naar me gekeken.

Ik lach schaaftig terug. Haar blik wordt ineens serieus. ‘Je bent écht een godin. Zoals je hier ligt, met die ravenzwarte haren, je bruine ogen vol verhalen en die huiden om je hoofd als een... dierenkroon. Een harig, maar lief en warm aureool. De godin van de dieren. Je bent een van hen...’

‘Als een krijger?’

‘Nee, daar ben jij veel te zacht voor. Laat anderen maar krijgers zijn, jij vecht alleen maar tegen jezelf.’

Ogen vol verhalen. Het enige wat ik te horen krijg over mijn ogen is dat ze zaadvragend zijn. Al die mannen kunnen de verhalen die er klaarlijk in zitten niet lezen.

‘Wat gebeurt er? Wat was dat net?’ Voor haar mag het dan volslagen normaal zijn, voor mij is de wereld voor altijd anders. Net als toen ik voor de eerste keer paddo’s had gebruikt.

‘Het is veel, hè? Ik weet het. Ik begin gewoon bij het begin.’ Ariane legt haar hand weer op mijn onderbuik. De diepe aan geilheid grenzende ontspanning is direct terug. ‘Je voorouders stonden naar je te lachen. Wat een stel lieve, blije mensen. Dat zie ik niet vaak. Ze willen dat het goed met je gaat. En het gaat goed met hen. Er zitten er wel een paar bij die het nodige hebben meegemaakt, maar ze hebben zich er niet onder laten krijgen.’

‘Ik voelde dat, dat positieve, die lichtheid.’

‘Natuurlijk, vrouw, dat ben jij,’ bevestigt ze. ‘Jij bent die lichtheid.’ Ze zwijgt even om mijn reactie te polsen.

Ik zeg niets en wacht op de rest van haar woorden. Ik weet ook niet wat ik zou kunnen zeggen.

Dan gaat ze verder. ‘Ik zag een groot blauw licht, afkomstig van een bijna doorzichtig, blauw kristal. Ik zag jou en jouw licht. En het is zo goed, zo zuiver. Kraaien waken erover. Ze laten niemand in de buurt komen. Zelfs ik mocht eerst niet dichterbij komen.’

Als gehypnotiseerd lig ik naar haar te kijken, vanuit de veiligheid van de wolvenpoten zonder klauwen, terwijl ze rustig en vol overtuiging verderpraat.

‘Je vloog, heel hoog. De aarde was niet meer dan een stip in de verte. Dat is uitzonderlijk. De meeste mensen blijven een beetje boven hun eigen leven cirkelen. Jij verliet de dampkring om pas na lange tijd terug te keren. Iets haalde je terug, je moet hier nog iets.’

Ze brengt het feitelijk. Geen verontschuldiging voor de mogelijke onnozelheid van haar berichten uit de spirituele wereld. Dit is haar waarheid en ze maakt er mijn waarheid van. Onder andere omstandigheden zou ik mijn cynische gezicht

alweer hebben opgezet, maar Arianes waarheid is de mijne geworden.

Ze vertelt waarom ik terugkeerde. Ik werd teruggeroepen door een donkere man van middelbare leeftijd. Hij zat op een rots, als een mannetje op de apenrots met om zijn nek een zware ambtsketting, het symbool voor zijn trots. Hij stikte bijna door de strakke ketting. Verder zag ze Reyn, of in elk geval iemand die volledig aan de omschrijving voldeed. Ze zag hoe hij gedurende mijn wederopstanding mij bij de hand nam en me met zachte hand het water in leidde en zei: 'Ga maar, doe maar, dit is goed voor je.'

'Die jongen is als je voorouders. Hij heeft het beste met je voor. Hij weet beter wat je nodig hebt dan jijzelf,' vervolgde ze.

'Maar ik ken hem pas net. Hij is mijn huisgenoot.'

'Dan heb je een goede huisgenoot uitgekozen. Betekenen jullie veel voor elkaar?'

'Zo zou je het kunnen zeggen.'

'Je fladdert overal langs, maakt nergens deel van uit, je hecht je nergens. En je bent herboren. Dat zag je zelf ook, toch? Je moest sterven om opnieuw op te staan. De rest begint nu, de rest is aan jou.'

De rest is aan jou? En ik maar denken dat ik hier allemaal inzichten aangereikt zou krijgen. 'Wat moet ik dan doen?' Hopelijk kan ze me dat vertellen. Anders voel ik me best bekocht.

'Herleef wat je hebt gezien en wat ik je net heb verteld en haal eruit wat voor je werkt. Wat we samen hebben gezien, zagen we niet zomaar, dus doe er iets mee.'

'Heb ik een keuze?'

Ariane buigt zich over me heen, in de richting van mijn rechteroor. Ze schuift de dierenhuid opzij en fluistert: 'Je hebt altijd een keuze en er is maar één goede keuze: dat is die van jou.' Zie je wel, zo bekocht als maar kan. Het blijft altijd maar afwachten met die vrije beroepen.

Ze geeft me een zoen op mijn wang en begint met het weghalen van de huiden. Alsof ze me vilt. ‘Je bent een leuk vrouwtje, Nadia,’ zegt ze terwijl ze me van top tot teen opneemt. Ze spreekt mijn naam fout uit. Het is niet Naa-di-aa, het is Na-dzja. Ik corrigeer haar niet, ik ben eraan gewend dat mijn naam verkeerd wordt gezegd. ‘Waar kom je eigenlijk vandaan? Je voorouders waren allemaal donker, bijna negroïde zelfs.’

Ze stelt dé vraag. De vraag die me tot aan mijn dood zal worden gesteld. Op basis van mijn uiterlijk in combinatie met mijn naam, Nadia Smits. Mijn naam is de belichaming van mijn half-Nederlandse, half-Marokkaanse identiteit; voor de helft het één, voor de helft het ander. En als ik dan vertel dat mijn vader uit Marokko komt en mijn moeder Nederlands is, strooien mensen eerst kwistig met alle vooroordelen die ze bij zich dragen en vervolgens stellen ze dé tweede vraag: ben je weleens in Marokko geweest? Het antwoord is nee, omdat de relatie tussen mijn ouders nooit meer is geweest dan een uit de hand gelopen, kortstondige liefdesrelatie waar toevallig een kind uit is voortgekomen, dat maar door een van de ouders is opgevoed. Uit het kortdurende samenzijn is geen bezoekerregeling voortgevloeid. Er is dus nooit een normale omgangsvorm gevonden voor ons gebroken gezin en ik ben nooit in Marokko geweest. Een logische uitleg, maar met de pijnlijke waarheid had die natuurlijk niets te maken.

‘Je hebt je vader nog nooit gezien?’ Haar ogen zijn ineens een stuk groter en haar opgetrokken wenkbrauwen veranderen haar voorhoofd in een stel opgestapelde stokbroden.

‘Nog nooit in het echt. Alleen op een oude foto,’ antwoord ik neutraal. Ik breng deze boodschap altijd nonchalant. Om mensen niet te laten schrikken en om te voorkomen dat ze medelijden met me krijgen. Hun medelijden mag me niet bevuilen.

‘Vrouw,’ zegt Ariane troostend terwijl ze mijn beide han-

den vastpakt, 'dan begrijp ik ineens een stuk beter wat ik heb gezien. Jij toch ook?'

'Ik denk het wel.' Eerlijk gezegd denk ik even helemaal niets, maar ik wil haar niet het gevoel geven dat we deze sessie voor niets hebben gedaan. Ik gun haar eer van haar werk.

'Hoe oud ben je? Jaartje of vijftientig?' Met een schuin hoofd neemt ze me op. Ze kijkt alsof ze voor een onmogelijk vraagstuk is komen te staan.

'Net vijftientig geworden.'

'*Twenty four and there's so much more,*' zegt ze veelbetekend. Ik ken de zin uit de platencollectie van mijn moeder. Ik meen dat ze van Neil Young is, of van Lou Reed of van die ene zwaarmoedige gast. Tot vandaag heb ik nooit stilgestaan bij de betekenis. 'Je bent net begonnen aan *so much more*. De rest van je leven komt eraan. Bedankt voor je komst, ik moest jou ontmoeten, mijn lichte, mooie, zuivere godin.'

'En nu?' vraag ik, in de hoop dat ze daar wel een pasklaar antwoord op heeft.

'En nu niets. Wij hoeven geen nieuwe afspraak te maken. Ik heb er alle vertrouwen in dat jij vanzelf weer op mijn pad komt.'

Ze laat me uit, de warme avond in. Daarbinnen was het zo donker dat ik compleet vergeten ben dat buiten de dag nog niet achter me lag. Ik stap op mijn fiets en zwaai naar Ariane die me vanuit de deuropening nakijkt. Ze blijft staan totdat ik de hoek om ben. Wat. Was. Dit?